

DZIENNIK USTAW RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 22 marca 1945 r.

Nr 9

TREŚĆ:

DEKRETY:

Poz.:	44—z dnia 27 lutego 1945 r. o zmianie przepisów o kosztach sądowych	53
	45—z dnia 2 marca 1945 r. o majątkach opuszczonych i porzuconych	55
	46—z dnia 14 marca 1945 r. o zmianie prawa o ustroju sądów powszechnych.	59

ROZPORZĄDZENIA:

Poz.:	47—Ministra Sprawiedliwości z dnia 27 lutego 1945 r. o zmianie rozporządzenia o opłatach w postępowaniu przed sądem rejestrowym	60
	48—Ministra Sprawiedliwości z dnia 27 lutego 1945 r. o zmianach rozporządzeń w sprawie uiszczenia opłat sądowych i o opłacie za doręczenie w sprawach cywilnych	60
	49—Ministra Sprawiedliwości z dnia 27 lutego 1945 r. o zmianie rozporządzenia dotyczącego taksy za doręczenie wezwań i innych pism sądowych w sprawach karnych	61
	50—Ministra Sprawiedliwości z dnia 27 lutego 1945 r. o zmianie rozporządzenia o taksie za czynności komorników	61

44

DEKRET

z dnia 27 lutego 1945 r.

o zmianie przepisów o kosztach sądowych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o kosztach sądowych (Dz. U. R. P. Nr 93, poz. 837), zmienionym dekretami Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 19) i z dnia 21 listopada 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 609), wprowadza się zmiany następujące:

(1) Art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Art. 3. Uwolnienie od kosztów sądowych służy:

- 1) stronie, której sąd przyznał prawo ubogich,
- 2) kuratorowi, wyznaczonemu przez sąd do danej sprawy,
- 3) stronie powodowej w sprawie o należność za pracę,
- 4) stronie powodowej w sprawie o alimenty.

Za strony, wymienione pod pkt 1), 3) i 4), koszty postępowania uiszcza tymczasowo Skarb Państwa, a za kuratora, jeżeli obowiązujące

przepisy nie stanowią inaczej, strona, dla której kurator został ustanowiony, lub też, gdyby to było niemożliwe, strona, która swym wnioskiem lub swą czynnością spowodowała ustanowienie kuratora.

Do przyznania prawa ubogich stosuje się przepisy kodeksu postępowania cywilnego, a w sprawach karnych—przepisy kodeksu postępowania karnego.“

(2) Wysokość wpisu stałego, przewidzianą w art.: 36, 54, 86, 89, 90, 109 i 111, granic wpisu stosunkowego — w art. 26 i 28 oraz opłat — w art. 41, 42, 44, 45, 56 pkt 3), 65 pkt 2), 74, 81, 94 i 95 podwyższa się czterokrotnie.

(3) Art. 25 otrzymuje brzmienie:

„Art. 25. Wysokość wpisu stosunkowego zależna jest od wartości przedmiotu sprawy i wynosi:

- 1) przy wartości przedmiotu do 5.000 zł włącznie 2%;
- 2) przy wartości przedmiotu do 50.000 zł włącznie od pierwszych 5.000 zł—100 zł, od nadwyżki 2½%;
- 3) przy wartości przedmiotu ponad 50.000 zł od pierwszych 50.000 zł—1225 zł, od nadwyżki 3%.

Każde rozpoczęte 100 zł, a w przypadku gdy wartość przedmiotu przewyższa 50.000 zł każde rozpoczęte 1.000 zł liczy się za pełne“.

(4) Art. 93 otrzymuje brzmienie:

„Art. 93. Od każdej projektowanej do wykazu hipotecznego treści oraz od każdego wniosku hipotecznego pobiera się opłatę hipoteczną stałą lub stosunkową.

Oplata stosunkowa nie może wynosić mniej niż 12 zł. Wartość, według której pobiera się opłatę stosunkową, ustala się w kwocie, jaka jest podstawą wymiaru opłaty stemplowej od czynności prawnej, z której wynika prawo, będące przedmiotem treści lub wniosku.

Za wciągnięcie treści do wykazu hipotecznego pobiera się za każdą treść 2 zł.“

(5) Art. 95. otrzymuje brzmienie:

„Art. 95. Od treści, niewymienionych w artykule poprzedzającym, pobiera się opłatę stosunkową od wartości w wysokości $\frac{1}{5}\%$. Jeżeli treść, podlegająca opłacie stosunkowej, projektuje się do kilku miejsc tego samego wykazu hipotecznego lub nawet do różnych wykazów hipotecznycy, pobiera się od niej opłatę stosunkową raz jeden, poza tym opłatę stałą“;

(6) Art. 96 otrzymuje brzmienie:

„Art. 96. Pobiera się opłatę stosunkową w wysokości:

- 1) od wniosku o przepisanie tytułu własności, wciągnięcie do ksiąg hipotecznych (wykazu hipotecznego) tytułów dłużnych oraz regulacji spadku 1%;
- 2) od wniosku o wpisanie do wykazu hipotecznego kaucji, hipotek sądowych i hipotek prawnych oraz wszelkich ostrzeżeń 1%;
- 3) od wniosku o wykreślenie praw hipotecznych $\frac{1}{2}\%$, nie więcej jednak niż 200 zł.
- 4) za wciągnięcie listów zastawnych Towarzystw Kredytowych Miejskich do księgi kontroli hipotecznej przy aktach wypłaty pożyczek tychże towarzystw kredytowych — od wartości nominalnej listów zastawnych 0,04%;

za tę samą czynność przy konwersjach tychże pożyczek — od wartości nominalnej listów zastawnych 0,02%;

- 5) od wniosku, ustalającego wynik przerechowania wierzytelności hipotecznych w myśl rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 maja 1924 r. o przerechowaniu zobowiązań prywatnoprawnych (Dz. U. R. P. Nr 42, poz. 441) opłata wynosi $\frac{1}{5}\%$ od sumy, jaka w złotych będzie zabezpieczona wzamian dawniej wierzytelności, przy czym wykreślenie dawnej sumy hipotecznej opłacie nie podlega“.

(7) Art. 97 otrzymuje brzmienie:

„Art. 97. Pobiera się opłatę stałą w wysokości:

- 1) od wniosku o odłączenie ksiąg hipotecznych lub połączenie ksiąg oddzielnych:

- a) w księdze głównej 72 zł
- b) w księdze nowozałożonej 24 zł;

- 2) od wniosku o przerobienie czyli uporządkowanie wykazu hipotecznego 48 zł, ponadto od każdej treści ulegającej przepisaniu 2 zł;

- 3) od protokołu pierwsiastkowej regulacji hipotecznej:

I. nieruchomości o obszarze nie przekraczającym 50 ha położonej poza granicami administracyjnymi miast, wydzielonych z powiatowych związków samorządowych 24 zł,

II. innej nieruchomości:

- a) w kancelariach hipotecznych sądów grodzkich 40 zł,
- b) w kancelariach hipotecznych sądów okręgowych 72 zł;

- 4) od wszelkich innych wniosków jak to: o wezwanie do pierwsiastkowego zaprowadzenia hipoteki, o ogłoszenie postępowania spadkowego, o podniesienie decyzji zwierzchności hipotecznej, ujawnienie spadku wakującego, działów, wniosków o pozostanie w niepodzielności, wdrożenie postępowania egzekucyjnego, od wniosków łącznych (dodatkowych) i t. p. 24 zł“.

(8) W art. 99 dodaje się zdanie trzecie o brzmieniu:

„Za świadectwa z wykazu hipotecznego specjalne (rozumowane) opłata kancelaryjna wynosi 24 zł, a od każdej pozycji świadectwa zamieszkań osób, mających ujawnione prawa w wykazie hipotecznym 2 zł, najmniej jednak 12 zł“.

Art. 2. W sprawach, wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszego dekretu, przepisy tego dekretu stosuje się do wszelkich powodujących opłaty czynności, które nastąpią po tej dacie.

Art. 3. Upoważnia się Ministra Sprawiedliwości do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu przepisów o kosztach sądowych z uwzględnieniem zmian, wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu.

Art. 4. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 5. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1945 r. Jednocześnie traci moc obowiązującą ustawa z dnia 14 lipca 1926 r. w przedmiocie taksy tymczasowej dla pisarzy hipotecznych (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 451) i rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 marca 1924 r. o taksie dla pisarzy hipotecz-

nych (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 264) wraz z późniejszymi zmianami.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Sprawiedliwości:

Edmund Zalewski

45

DEKRET

z dnia 2 marca 1945 r.

o majątkach opuszczonych i porzuconych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1)—Rada Ministrów postanawia a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Dział I.

Przepisy ogólne.

Art. 1. § 1. Wszelki majątek ruchomy lub nieruchomy, który w związku z wojną, rozpoczętą 1 września 1939 r. nie znajduje się w posiadaniu właściciela, jego prawnych następców (art. 19), lub osób prawa ich reprezentujących, jest majątkiem opuszczonym w rozumieniu niniejszego dekretu.

§ 2. Uważa się również za opuszczony majątek ruchomy lub nieruchomy, będący w posiadaniu osób trzecich na podstawie umowy, zawartej z właścicielem, jego prawnymi następcami, osobami prawa ich reprezentującymi lub działającymi w interesie tych osób, o ile umowa ta miała na celu uchronienie tego majątku od utraty w związku z wojną lub okupacją.

§ 3. Przepis § 2 ma zastosowanie także do wszystkich wypadków, gdy posiadacz majątku wywodzi swe prawa od osób, które w kolejnym następstwie opierają swe prawa na pierwotnej umowie, określonej w § 2 niniejszego artykułu.

Art. 2. § 1. Wszelki majątek ruchomy lub nieruchomy, który był własnością lub w posiadaniu państwa niemieckiego, a w chwili wejścia w życie niniejszego dekretu nie został jeszcze objęty przez organa państwowe lub samorządowe, majątek obywateli niemieckich lub osób, które zbiegły do nieprzyjaciela, jest

majątkiem porzuconym w rozumieniu niniejszego dekretu.

§ 2. Majątek wymieniony w § 1 uważa się za porzucony również w tym wypadku, gdy znajduje się w posiadaniu lub zarządzie osób trzecich.

§ 3. Nie jest uważany za porzucony majątek, który został zajęty lub skonfiskowany przez b. władze okupacyjne; majątek taki uważa się za opuszczony.

Art. 3. § 1. Nieważne są wszelkie umowy w przedmiocie majątku opuszczonego, zawarte z b. władzami okupacyjnymi lub instytucjami i osobami działającymi z ramienia tych władz, jak również umowy, określone w art. 1 §§ 2 i 3.

§ 2. Nieważne są wszelkie akty, zdziałane w odniesieniu do majątku porzuconego celem uchronienia go od objęcia przez zarząd państwowy.

Art. 4. § 1. Nabywca majątku opuszczonego lub porzuconego, do którego odnosi się przepis art. 3 § 1 lub § 2, jest posiadaczem złej wiary i nie ma prawa żądania zwrotu dokonanych przez siebie nakładów, choćby przez to wartość substancji majątkowej wzrosła. Jest posiadaczem złej wiary i wówczas, gdy tytuł swój wywodzi od osoby, wpisanej do ksiąg hipotecznych (gruntowych), jeżeli osoba ta lub jej poprzednicy zawarli umowy lub akty, których dotyczy art. 3.

§ 2. Państwo, instytucje publiczne i przedsiębiorstwa użyteczności publicznej mają prawo żądania zwrotu jedynie tych nakładów, których dokonały same z własnych funduszków do wysokości wzrostu wartości majątku.